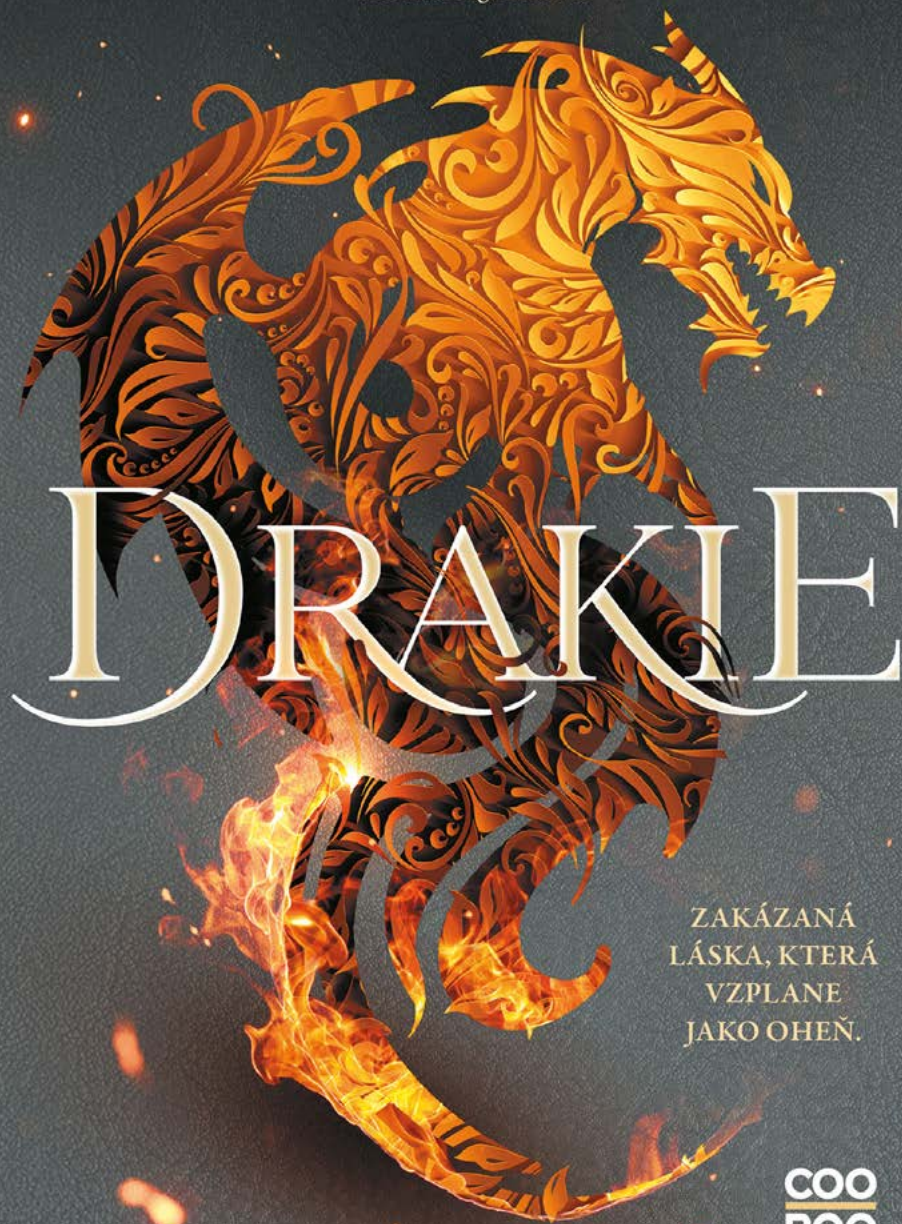

SOPHIE JORDAN

Přeložila Olga Bártová

ZAKÁZANÁ
LÁSKA, KTERÁ
VZPLANE
JAKO OHEŇ.

COO
BOO

Drakie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Jordan

Drakie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SOPHIE JORDAN

DRAKIE

PŘELOŽILA OLGA BÁRTOVÁ

COO
BOO

Přeložila Olga Bártová

Copyright © 2010 by Sharie Kohler

Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Olga Bártová, 2012

ISBN tištěné verze 978-80-267-4172-5

ISBN e-knihy 978-80-267-4176-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4177-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4175-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Mé drabé Catherine

*„Když jednou okusíš létání, budeš už navždy kráčet po zemi
s pohledem upřeným k nebi, protože jsi tam byl
a neustále se tam budeš toužit vrátit.“*

LEONARDO DA VINCI

Prohlížím si ztichlé jezero. Jsem si jistá, že má smysl takhle riskovat.

Temná hladina je klidná a hladká jako naleštěné sklo, nenarušují ji ani záchvěvy větru. Zvedá se mlha, míří dál od průzračných hor tyčících se na pozadí oblohy, která má barvu jako modřina. Ze rtů se mi dere nedočkavý výdech. Za chvíli vyjde slunce.

Právě přijíždí udýchaná Azurka. Ani se nenamáhá postavit kolo na stojan, jen ho mrskne vedle mého. „Tys mě neslyšela? Vždyť víš, že nedokážu šlapat tak rychle jako ty.“

„Nechtěla jsem přijet pozdě.“

Nad horami konečně vykoukne slunce. Temné jezero lemuje úzký rudozlatý pás paprsků.

Azurka vedle mě vzdychne. Je mi jasné, že si představuje to, co já – co brzké ranní slunce udělá s její kůží.

„Jacindo, stejně bysme neměly,“ poznamená, ale nezní to nijak přesvědčivě.

Zabořím ruce do kapes a zhoupnu se na patách. „Chtěly jsme to zkusit, ne? Podívej na to slunce.“

Svléknu se, dřív než stihne cokoliv namítnout. Schovám oblečení za keř a stoupnu si na samý kraj jezera. Třesu se, ale ne z ranního chladu. Chvěju se nadšením.

Vtom už na zem padá Azurčino oblečení. „Cassian bude zuřit,“ prohodí.

Zamračím se. Jako by mi záleželo na tom, co si Cassian myslí. Nechodím s ním. I když na mě včera při nácvičku úhybných manévrů znenadání nalétl a pokusil se mě vzít za ruku. „Nech toho. Teď na něj nechci myslet.“

Tuhle malou vzpouru jsem vymyslela i proto, abych se dostala co nejdál od něj. Od Cassiana. Neustále se mi drží nablízku. Sleduje mě tmavýma očima. Vyčkává. Jak ráda bych ho přenechala Tamře. Co bych za to dala, kdyby stál o ni, kdyby vedení našeho kmene nevybralo mě, ale ji. Kohokoliv, jenom ne mě. Vzdychnu. Vadí mi, že jsem neměla na vybranou.

Naštěstí mám v tomhle ohledu ještě dost času. Ale teď na to nechci myslet.

„Tak hurá na to.“ Snažím se pročistit hlavu, vnímám jen okolní hučení. Větve s šedozelenými listy. Ptáky probuzené za rozbřesku. Lýtka mi ovine vlhká mlha. Protahuju si prsty na nohou, v duchu počítám, kolika kamínků se na drsné hrbolaté zemi dotýkám. V prsou cítím dobře známé pnutí. Moje lidská pokožka mizí, ustupuje a nahrazuje ji silnější drakijská kůže.

Napíná se mi obličej, tváře ostře vystupují, sotva znatelně se posouvají a zvětšují. Dýchám jinak, protože se mi proměňuje nos, chrupavky se rozestupují. Ruce i nohy se uvolňují a prodlužují. Protahování kostí mi dělá dobře. Podívám se na oblohu. Mraky už nevypadají jako pouhé

šedé šmouhy. Vnímám je, jako bych prolétala mezi nimi. Cítím, jak mě laskají studené kapky.

Netrvá to dlouho. Tohle je moje možná vůbec nejrychlejší převtělení. Jde to snáz, když si můžu svobodně přemýšlet a když je u toho jen Azurka. Když se na mě Cassian příkře nedívá. Když nevidím, že má máma v očích strach. Když mě ostatní nesledují, nehodnotí a nekritizují.

Oni mě totiž neustále za něco kritizují.

Vyrostou mi křídla, vykukují mi nad rameny. Už jsou celá dobře vidět. Rozevřou se – ozve se zašeptání, vzdech. Jako by i ona hledala povyražení. Svobodu.

Cítím na prsou dobře známé chvění – to se mi rozšiřuje hrudník. Jako bych předla. Otočím se. Azurka je taky připravená, vypadá nádherně. Září nejrůznějšími odstíny modré. Pod tmavě modrou drakijskou kůží jí v přibývajícím světle probleskuje růžovofialové zabarvení. Toho jsem si nikdy předtím nevšimla.

Je to totiž vidět až teď za rozbřesku, když se chystáme vzlétnout. To je ovšem v našem kmeni zakázané. Jenže v noci bychom o hodně přišly.

Obdivně si prohlížím své štíhlé ruce – rudozlatě se lesknou. Zamyslím se. Představuju si velký jantar ze šperkovnice, ve které máme schované naše rodinné drahokamy a klenoty. Moje kůže má totiž stejnou barvu jako baltský jantar prozářený sluncem. Je to jen optický klam. Vypadá křehce, a přitom je pevná jako brnění. Už dlouho jsem se takhle nepohlížela. Už dlouho jsem na kůži necítila sluneční paprsky.

Azurka vedle mě tiše vrní. Podíváme se na sebe – obě máme zvětšené duhovky a místo panenek tmavé svislé šterbiny. Je mi jasné, že teď už nebude mít nic proti. Dívá

se na mě zářivě modrými duhovkami. I ona je ráda, že jsme tady. Přestože jsme porušily všechna kmenová pravidla a opustily chráněné území. Jsme tady. Jsme volné.

Bříšky prstů se odrazím od země. Křídla zapadnou na místo a pružné membrány se napnou. Začnu stoupat.

Otáčím se ve vzduchu.

Azurka letí vedle mě, směje se hlubokým hrdelním smíchem.

Přežene se přes nás vítr a pak nás na kůži polaskají hebké sluneční paprsky. Jakmile vystoupáme dostatečně vysoko, pustí se Azurka střemhlav k jezeru a udělá několik vývrtek.

Zašklebím se. „Nepředváděj se!“ křiknu. Drakijský hlas mi duní hluboko v hrdle. Azurka zajede pod vodu a na hladinu se vynoří až za několik minut.

Azurka je vodní drakie, a tak se jí ve vodě na bocích udělají žábry. Tím pádem může zůstat pod hladinou... třeba navždycky, kdyby chtěla. Tuhle dovednost si osvojili naši dračí předci, aby dokázali přežít. Všichni drakiové to nedokážou. Například *já*.

Já umím jiné věci.

Vznáším se nad jezerem, čekám, až Azurka vyplave na hladinu. Konečně z jezera vytryskne třpytivý gejzír a ve vzduchu se zaleskne její modré tělo, z křídel jí stékají kapky vody.

„Máš jedničku,“ pochválím ji.

„Teď ty!“

Zavrtím hlavou a znova se rozletím, svištím bludištěm hor. Dělán, že neslyším, jak za mnou Azurka volá: „No tak, vždyť je to prima!“

Moje nadání rozhodně není prima. Co bych za to dala,

kdybych uměla něco jiného. Kdybych byla vodní drakie. Nebo destruktor. Nebo viziokryptéra. Nebo onyx. Nebo... Klidně bych mohla pokračovat.

Jenže já jsem takováhle.

Dštím oheň. V našem kmeni jsem první po víc než čtyři sta letech. Budím tím mnohem větší pozornost, než o jakou stojím. Od chvíle, kdy jsem se jako jedenáctiletá poprvé převtělila, už nejsem Jacinda, ale *ta, která dštívá oheň*. A právě kvůli tomu o mém osudu rozhoduje vedení kmene, jako bych jim patřila. Jeho členové jsou horší než moje máma.

Vtom ve hvízdání větru a hučení mlhy halící zasněžené vrcholky hor zaslechnu ještě jeden zvuk. Je sotva patrný a přichází z velké dálky.

Nastražím uši. Zarazím se, snažím se v hustém vzduchu udržet výšku.

Azurka zakloní hlavu, zamrká a upře dračí oči do dáli. „Co je to? Letadlo?“

Ten rytmický zvuk je čím dál hlasitější, rychle se blíží. „K zemi!“

Azurka přikývne a pustí se střemhlav dolů. Vrhnu se za ní. Otočím se, ale vidím jen rozeklané špičky hor. O to líp to slyším. A cítím.

Blíží se to.

Ten zvuk nás pronásleduje.

„Doletíme zpátky ke kolům?“ podívá se na mě Azurka. Černé vlasy s modrými pramínky jí ve větru vlají jako prapor.

Zaváhám. Nechci, aby dnešní let tak rychle skončil. Kdo ví, kdy se nám zase podaří vyklouznout z domu. Vždyť mě kmen bedlivě střeží a Cassian se neustále –

„Jacindo!“ Azurka na něco ukazuje měňavým modrým prstem.

Otočím se. Leknutím mi poskočí srdce.

Zpoza menší hory se vynořuje vrtulník, proplétá se mlhou – takhle na dálku vypadá hodně malý, ale rychle se zvětšuje.

„Rychle!“ vykřiknu. „K zemi!“

Vrhnou se střemhlav dolů, deru se proti větru, křídla mám sklopená k tělu a nohy propnuté jako šíp. Takhle dokážu vyvinout velkou rychlost.

Jenže ne dostatečně velkou.

Lopatky vrtulníku zuřivě tepou. *Lovci*. Tak rychle jsem ještě neletěla, do očí mě bodá vítr.

Azurka mi nestačí. Křiknu na ni. Ohlédnu se – v průzračných očích jí vidím zoufalství. „Az, pospěš si!“

Vodní drakiové létají jen pomalu. To vím. A ona si toho je také vědoma, a proto tak vzlyká. „Dělám, co můžu! Nenech mě tu, Jacindo! Nenech mě tu!“

Vrtulník se neustále přibližuje. Mám hořko v puse – to ze strachu, protože slyším ještě další dva. Přestanu si dělat naděje, že se jedná o obyčejný vyhlídkový let. Ta eskadra nás chce dostihnout.

Tak takhle chytili tátu? Vypadaly takhle poslední okamžiky jeho života? Pohodím hlavou, snažím se ty myšlenky zaplašit. Dneska neumřu, moje tělo nikdo nerozřeže a nerozprodá.

Ukážu hlavou na stromy pod námi. „Tam se schováme!“

Drakie zásadně nelétají nízko nad zemí, jenže nám nic jiného nezbyvá.

Azurka letí za mnou, kličkuje. Za chvíli už letí vedle

mě. Je tak vyděšená, že málem zavadí o rychle se míhající větve. Zastavím se, vznáším se na místě, prudce se mi zvedá hrud'. Vrtulníky už hučí přímo nad námi, ten dunivý zvuk nás ohlušuje. Koruny stromů vypadají jako zelená pěna.

„Měly bysme se převtělít zpátky do lidské podoby,“ vydechne Azurka.

Kdyby to bylo tak jednoduché. Jsme moc vyděšené. Když se drakie bojí, nedokáže udržet lidskou podobu. Je to obranný mechanismus. V hloubi duše jsme totiž drakie a z toho také pramení naše síla.

Dívám se nahoru, skrz mřížoví zmitajících se větví. Cítím pronikavou vůni borovic a lesa.

„Dokážu to,“ prohlásí Azurka hrdelním drakijským hlasem.

Zavrtím hlavou. „I kdybys to dokázala, pořád by to bylo moc nebezpečné. Musíme počkat, až odsud zmizí. Určitě by je zarazilo, že by chvíli po tom... co zahlídli dvě drakie, potkali dvě holky.“ Srdce mi sevře ledová pěst. Nesmím to dopustit. Nejen kvůli mně, ale hlavně kvůli ostatním. Kvůli drakiům a drakiím na celém světě. Naši nejlepší obranou je to, že umíme vypadat jako lidi.

„Jestli za hodinu nedorazíme domů, budeme mít průšvih!“

Kousnu se do rtu, abych nevyhrkla, že nám hrozí mnohem větší nebezpečí, než že někdo z kmene zjistí, že jsme utekly. Nechci ji ještě víc děsit.

„Musíme se schovat –“

K sekavému zvuku vrtulí se přidá ještě jeden. Nenápadné vrčení. Hrůzou mi vstanou chloupky vzadu na krku. Je tu ještě něco. Pod námi. Na zemi. Blíží se to.

Podívám se na oblohu. Protáhnu si prsty, které vypadají spíš jako ptačí spáry, a zase je pokrčím. Křídla se mi chvějí tak, že s nimi jen stěží manipuluju. Instinkt mi radí vzlétnout, ale já vím, že nahoře jsou helikoptéry. Čekají. Krouží jako supi. Skrz koruny stromů vidím jejich tmavé obrysy. Bolí mě na prsou. Ty nikam neodletí.

Ukazuju Azurce, ať leze za mnou do husté koruny vysoké borovice. Prodíráme se bodavým jehličím, křídla máme přitisknutá co nejtěsněji k tělu, snažíme se vyhubat špičatým větvím. Zadržujeme dech, vyčkáváme.

Vtom země pod námi ožije, hemží se na ní auta – nákladáky, džípy – a terénní motorky.

„Ne,“ zasípu. Prohlížím si auta a po zuby ozbrojené muže. Na korbě jednoho nákladáku dřepí dva chlapi s vystřelovací sítí. Jsou to zkušení lovci. Dobře vědí, co dělají. Dobře vědí, co chtějí ulovit.

Azurka se třese tak, že se s námi rozhoupe tlustá větev, na které dřepíme. Je slyšet, jak šustí listí. Chytnu ji za ruku. Jako první jedou terénní motorky, řítí se neuvěřitelnou rychlostí. Řidič jednoho džípu ukáže rukou z okýnka. „Prohlídněte ty stromy!“ zařve. Má hluboký, děsivý hlas.

Az se zavrtí. Stisknu jí ruku ještě pevněji. Právě pod námi projíždí motorka. Řidič má na sobě těsné černé tričko, pod kterým se mu rýsují svaly. Bolestivě se mi napíná kůže.

„Nemůžu tady jen tak dřepět,“ zašeptá Az přidušeně. „Letím pryč!“

„Az!“ zavrčím. Můj hluboký dunivý hlas zní vlídně a zoufale zároveň. „Právě o to jim jde. Chtějí nás odsud vyštípat. Musíme zachovat klid.“

„Nevydržím tady,“ procedí Az skrz zařaté zuby.

Sevře se mi žaludek. Je mi jasné, že Az se tu dlouho schovávat nebude.

Zjišťuju, jak to vypadá dole pod námi, pak se podívám, co dělají vrtulníky nad námi, a nakonec se rozhodnu.

„Dobře,“ polknu. „Mám plán. Rozdělíme se –“

„Ne –“

„Vyletím z úkrytu jako první. Lovci se pustí za mnou a ty se vrhneš do vody. Zajedeš pod hladinu a zůstaneš tam. Tak dlouho, jak bude potřeba.“

Tmavé oči se jí vlhce lesknou, zorničky ve tvaru svislých čárek jí tepou.

„Jasný?“ zeptám se.

Trhaně přikývne. Zhluboka se nadechne, nakrčí přitom nos. „C-co budeš dělat ty?“

Přinutím se k úsměvu, až mě z toho oblé rty zabolí.

„Poletím, jak jinak.“

2

Když mi bylo dvanáct, závodila jsem s Cassianem a vyhrála jsem.

Bylo to během skupinového letu. Samozřejmě v noci. Nikdy jindy létat nesmíme. Cassian byl namyšlený, předváděl se a mně to prostě nedalo. Jako malí jsme se kamarádili. Než jsme se poprvé převtělili. Nesnesla jsem pohled na to, v co se převtělil, vadilo mi, že se chová, jako by nám ho seslal bůh.

Než jsem se stihla rozkoukat, už jsme se hnali noční oblohou. V uších mi znělo tátovo povzbuzování. Cassianovi bylo čtrnáct, stal se z něj onyx. Jeho tělo sestávalo z hladkých černých svalů a vystouplých šlach. Můj táta byl taky onyx. Onyxové jsou nejsilnější, největší a obvykle i nejrychlejší drakiové.

Jenže tu noc to neplatilo. Tu noc jsem Cassiana – našeho prince, budoucího alfa samce, kterého už od narození vedli k tomu, že bude nejlepší – porazila.

Neměla jsem vyhrát, a přece jsem vyhrála. Za svitu měsíce jsem dokázala, že umím víc než to, kvůli čemu jsem pro náš kmen tak cenná – tedy že dštím oheň. Že

už nejsem malá holka, kterou Cassian vozil v motokáře. Cassian se pak změnil. Už se nesnažil být nejlepší, ale začal chtít tu nejlepší. Stala se ze mě trofej.

Celé roky jsem toho vítězství litovala, vadilo mi, že jsem na sebe tak upozornila, a mrzelo mě, že umím létat tak rychle. Teď, když se bosýma nohama dotýkám drsné kůry stromu a připravuju se ke startu, jsem za to konečně ráda. Jsem vděčná, že umím létat rychle jako vítr.

Azurka stojí za mnou, třese se, drkotá zuby. Zakňourá. Ví, co musím udělat.

Prostě se... odrazím, odlepím se od stromu. Svištím vzduchem, křídla mám napjatá jako dvě velké ohnivě zlaté plachty.

Slyším křik. Túrování motorů rychle jedoucích aut. Změť nesrozumitelných překřikujících se hlasů. Drsných mužských hlasů. Kličkuju mezi stromy, lovci jsou těsně za mnou, jejich auta rozdírají zem. Na rtech mi hraje úsměv, protože mi nestačí a já získávám náskok. Slyším svůj smích.

Vtom mi jedno křídlo sežehne oheň. Trhnu sebou, nakloním se, začnu padat.

Zasáhli mě.

Snažím se pomocí druhého křídla udržet nad zemí. Několikrát jím máchnu a pak už jen kloužu vzduchem. Okolní svět kolem mě víří jako svěží plápolavé odstíny zelené a hnědé. Zavadím ramenem o strom a zřítím se na zem. Je ze mě pochroumaná udýchaná hromádka. Do nosu mi stoupá železitý pach krve.

Zaryju se prsty do vlhké země; její pronikavý ostrý pach prospívá mé kůži. Zavrtím hlavou. Mám plné ruce hlíny, zalézám mi za drápy. Cítím tepavou bolest v rame-

ni. Plížím se po čtyřech prýč, opatrně kladu ruce před sebe.

Já nechci. Já nechci. Ten zvuk – napůl zabručení, napůl zavrčení – mě pálí v krku.

Skrčím kolena pod sebe a vyzkouším poraněné křídlo – opatrně ho rozvinu, musím se kousat do rtu, abych nevykřikla bolestí, která mi vystřeluje z pružných membrán hluboko do zad, mezi lopatky. Pokusím se vstát, do dlaní mě bodá jehličí.

Slyším, jak se blíží, jak křičí. Hluk motorů střídavě sílí a slabne podle toho, jestli auta jedou do kopce nebo z kopce. Hlavou mi bleskne představa nákladáku se sítí.

Jako v tátově případě. Teď jsem na radě já.

Zvednu se, přimáčknu křídla co nejvíc k tělu a rozběhnu se. Ženu se hustým lesem; řev motorů je čím dál hlasitější.

Ohlédnu se. Zalapám po dechu. Skrz opar jsou mezi stromy vidět přední světla aut. Jsou tak blízko. Slyším, jak mi buší srdce. Zvednu hlavu. Rozhlížím se, snažím se najít úkryt. Vtom zaslechnu ještě jiný zvuk – nepřetržitý zpěv tekoucí vody.

Zamířím tím směrem. Běžím. Chodidly zlehka, neslyšně dopadám na lesní půdu. Málem se skutálím ze strmého svahu, ale v poslední chvíli se chytím kmene stromu. Ztěžka oddychuju. Podívám se dolů. Z malého vodopádu zurčí voda do jezera, které je ze všech stran obklopené rozeklanou skalní stěnou.

Nade mnou něco zapraská. Naježí se mi vlasy, kůže na hlavě se mi napne a začne svědit. Uskočím. Vedle mě se zasvištěním dopadne síť.

„Vystřelte další!“

Otočím se – uvidím nákladňák, dva chlapi chtějí z korby vystřelit další síť. Motorky nadskakují, jezdci zuřivě túrují motor, najíždějí na mě. Upřeně mě pozorují skrz velké lesklé brýle. Nevypadají ani trochu lidsky. Jsou to netvoři. Vidím jejich přísná, sevřená ústa. Přilétají k nám helikoptéry, lopatky vrtulí sekají do vzduchu tak rychle, až se zvedne ostrý vítr a rozcuchá mi vlasy.

Nasaju do plic co nejvíc vzduchu, otočím se a skočím.

Svištím vzduchem. Je to zvláštní. Padám dolů, a přitom se vůbec netoužím vznést. Ani bych to nedokázala. A tak padám. Pak rozrazím hladinu.

Voda je tak ledová, že vykřiknu. Nalokám se jí, chutná po řasách. Jak to Azurka dělá? Při pohledu na ni to vypadá tak... lákavě. Rozhodně ne jako tohle ledové utrpení.

Vyjedu na hladinu, rychle plavu čubičku a rozhlížím se. Hledám. Něco. Cokoliv. Vtom zahlédnu jeskyni – vlastně jen malý převis ve skalní stěně, ale vede docela hluboko do skály, mohla bych se v něm schovat, tam mě neuvidí. Ledaže by skočili za mnou.

Plavu k převisu, vzepřu se na rukou. Snažím se zalézt co nejdál do úkrytu. Stočím se do klubíčka.

Jsem mokrá, třesu se zimou, zadržuju dech a čekám. Za chvíli už nad sebou slyším přísné hlasy.

„Skočilo to dolů!“ Je slyšet, jak se otevírají a s boučáním zase zavírají dveře aut, celá se z toho otrásám. Je jasné, že všichni vystoupili. Ve stinné jeskyni se neovladatelně chvěju, odkrvenými prsty si k sobě tisknu kluzká kolena.

„...potopilo se to!“

„Třeba to odletělo.“ Slyším je i navzdory řvoucím motorkám.

„Blbost! Nemohlo to odletět. Trefil jsem to do křídla.“
Ten hlas zní tak samolibě a spokojeně, že mi z toho přejede mráz po zádech. Třu si ruce, aby mi nebyla taková zima. Abych se tolik nebála.

„Nikde to nevidím.“

„Někdo to tam bude muset omrknout.“

„Sakra! To mám skočit, jo? Voda je určitě ledová – běž ty!“

„A proč ne ty? Srabe –“

„Já se tam podívám.“ Trhnu sebou. Ten hlas zněl ve srovnání s ostatními drsnými hlasy tak klidně a sametově hebce.

„Wille, zvládneš to?“

Snažím se ještě víc schoulit. Čekám na jeho odpověď. Škoda že nejsem viziokryptéra, to bych se jednoduše stala neviditelnou.

Hladinu protne zaoblené tělo, je to jen rozmazané mihnutí. Skočil tak ladně, že voda skoro nevystříkla. *Will*. Ten se sametovým hlasem. Upřeně se dívám na třpytivou vodu, zadržuju dech a čekám, až se *Will* ukáže. Každou chvíli se nad hladinu vynoří jeho hlava, rozhlédne se a spatří jeskyni. A mě.

Navlhčím si rty, cítím, jak mi v žilách vře krev, jak se mi v plicích hromadí kouř. Udělám to, jestli to bude opravdu nutné? Smím využít svého nadání k tomu, abych si zachránila život?

Vtom *Will* vyplave na hladinu. Pohodí hlavou, crčí mu z ní voda. Tmavé vlasy má připlácnuté k lebce, lesknou se mu. Je mladý. Řekla bych, že o trochu starší než já.

„Dobrý, Wille?“ křikne na něj někdo shora.

„Jo!“ zavolá *Will*.

Sevre se mi srdce, protože jeho hlas zaznívá z takové blízkosti. Snažím se co nejvíc namáčkout na hrubou skalní stěnu. Je mi jedno, že si o ni rozdírám křídla a že to pálí. Dívám se na Willa. Doufám, že mě nezahledne.

Vtom uvidí jeskyni a strne. Dívá se přímo mým směrem. „Je tady jeskyně!“

„Je v ní?“

Tím myslí mě.

Hrůzou se mi naježí vlasy. Kůže se mi napíná a chvěje jako houslová struna, na kterou právě někdo zahrál. Polévá mě horko, chvějí se mi z toho křídla, bolest z poraněné membrány mi vystřeluje hluboko do zad. Trhnu sebou, snažím se zachovat klid.

Will připlave blíž.

Z nosu mi stoupají obláčky dýmu. Nechci. Ale ono se to... prostě děje. Většinou se dokážu ovládnout, ale strach je silnější než já. Drakijské pudy vítězí.

Blíží se ke mně. Buší mi srdce. Je mi jasné, že mě viděl – poznám to, protože se zarazil, plave na místě a rty má těsně nad vodou.

Díváme se na sebe.

Teď se to stane. Přivolá ostatní. Vrhnou se na mě jako hladoví dravci. Vzpomínám na tátu a snažím se zarazit třes. Jsem si jistá, že táta se před nimi netřásl ani neschoval. A já se na rozdíl od něj můžu bránit. Ohněm.

Pohne se. Plave ke mně ladným klouzavým pohybem. Na čelisti se mu rýsuje sval, mravenčí mě z toho v břiše. Nevypadá tak nelítostně, jak jsem si ho představovala. Netváří se zle. Tváří se... překvapeně.

Chytí se skalní římsy a vytáhne se na ni. Vleze do jeskyně. Za mnou. Dělí nás necelých třicet centimetrů. Skrčí

se, na rukou mu hrají svaly, prsty zlehka přejede po zemi. Měříme se pohledem. Jako by se poprvé setkala dvě neznámá zvířata.

Pomalou vtažu vzduch do plic, abych jím zadusila kouř ve svém nitru. Už celá hořím.

Ne že bych ještě nikdy neviděla člověka. Lidi vídám ve městě, když jedu s mámou a Tamrou nakupovat. Sama většinu času vypadám jako člověk, dokonce i na tajném území našeho kmene. A přesto na Willa vyjeveně zírám, jako bych v životě neviděla kluka. I když takového jsem nejspíš ještě neviděla. Konec konců to není obyčejný kluk. Ale lovec.

Černé tričko se mu lepí na štíhlou hrud' jako druhá kůže. Jeho vlasy mi v potmělé jeskyni připadají skoro černé. Možná budou světlejší, až uschnou. Středně hnědé nebo dokonce slámové. Mě ale mnohem víc zajímají jeho oči. Má je posazené hluboko pod tmavým obočím. Soustředěně se do mě zavrtávají, prohlížejí si mě od hlavy k patě. Představuju si, jaká mu asi připadám. Křídla mám složená za zády, nepatrně mi vyčuhují nad ramena. Mé hladké pružné končetiny září jako oheň i v přítmí jeskyně. Mám úzký obličej s výraznými rysy. Protáhlý nos. Klenuté obočí a dračí oči – dvě svislé černé štěrbiny místo zorniček.

Natáhne ruku. Neucuknu, ani když mi širokou teplotou dlaní stiskne ruku. Jen si na mě chce sáhnout. Jede mi prsty po ruce. Je mi jasné, že srovnává moji kůži – tu drakijskou – s lidskou kůží. Zarazí se a položí mi dlaň na hřbet ruky s prsty připomínajícími ptačí spáry.

Z toho dotyku mnou projede vlna horka.

I on to cítí. Vyvalí oči. Nádherné oči ve tvaru lískového

oříšku. Zelené s hnědozlatými flíčky. Tyhle barvy mám ze všech nejradši. Jsou to barvy země. Prohlíží si mé rozčuchané vlasy padající až na zem. Přeju si, aby neviděl draka, ale mladou holku.

Z pusy se mu vydere jakýsi zvuk. Dvě slova. Slyšela jsem je, ale říkám si: To není možné, to určitě neřekl.

„Wille!“ ozve se shora.

Oba sebou trhneme. Okamžitě se zatváří úplně jinak. Už nevypadá mírumilovně a zvědavě, ale našťavaně. Výhružně. Tak, jak se má příslušník jeho rasy dívat na příslušníka naší rasy. Rychle odtáhne ruku a utne tak chvíli, kdy jsme k sobě měli hodně blízko. Hladím místo, kde se mě dotýkal.

„Nestalo se ti nic? Nepotřebuješ pomoc?“

„Ne, dobrý!“ jeho hluboký hlas se odráží od stěn našeho malého úkrytu.

„Našels to?“

Už zase „to“. Zabručím. Z nosních dírek mi stoupají obláčky kouře. Žár v mých plicích se stupňuje.

Upřeně se na mě dívá. Jeho pohled je krutý, nelítostný. Čekám, kdy mě prozradí. Dívám se mu do očí. Chci, aby tenhle nádherný kluk viděl, jaký obličej odsuzuje k smrti.

„Ne.“

Nadechnu se, protože mi v plicích už nedoutná oheň. Chvíli se na sebe díváme. On – lovec. Já – drakie.

Pak zmizí.

A já jsem sama.

3

Čekám nekonečně dlouho. Hluk helikoptér a motorů už dávno utichl. Jsem mokrá, třesu se v úkrytu, choulím se, objímám si nohy, třu si pružná lýtka, přejíždím si prsty po rudozlaté kůži. Zraněné křídlo mě pálí, bolestí v něm přímo tepe. Poslouchám, ale nic neslyším. Jen šepot stromů a sotva znatelné sténání vodorádu.

Ti chlapi jsou pryč. Lovci jsou pryč. Will je pryč.

Zamračím se. Z nějakého důvodu mě mrzí, že už ho nikdy nevidím. Že se nikdy nedozvím, proč mě neprozradil. Že nikdy nezjistím, jestli opravdu zašeptal ta dvě slova. *Jsi krásná.*

V tu chvíli jsme k sobě měli tak blízko. Prostě se to stalo. Nedokážu si to vysvětlit. Myslela jsem, že mě vyradí. Lovci většinou nemají slitování. Jsme pro ně kořist, poddruh, jehož příslušníky je nutné zkrotit a prodat našim největším nepřátelům – enkrosům. Prahnu po našich přednostech už od počátku časů, zběsile nás zabíjejí nebo vězní, aby nás mohli využívat – aby mohli využít zázračnou vlastnost naší krve, kruny-

řovité tělo, umění nalézt drahokamy ukryté pod zemí. Nejsme pro ně vůbec nic. Podle nich nemáme ani duši, ani srdce.

Proč mě Will neprozradil? V myšlenkách se vracím k jeho neuvěřitelnému obličejí, vryl se mi do paměti. Jeho krásné mokré vlasy. Jak mě provrtával tmavýma očima. Měla bych si představovat Cassiana. Cassian je můj osud. Souhlasila jsem, i když si teď stěžuju a riskuju, že mě rozbrěsk zastihne venku, zrovna když se od Cassiana snažím odpoutat.

Chci v úkrytu vydržet co nejdéle, ale vlhko a zima mě z něj brzy vyženou. Bojím se, že na mě nastražili past, a tak opatrně vklouznu do ledové vody. Šplhám po rozečkané skalní stěně, přetěžuju neporaněné křídlo - membrány jsou napjaté a strašlivě bolí.

Když vylezu nahoru, sípavě vydechnu. Padnu na zem, vdechuju výrazný jílovitý pach hlíny. Zaryju se dlaněmi do vlhké půdy. Čerpám z ní sílu, která mi něžně hučí v těle. Sopečná hornina hluboko pode mnou přede jako kočka. Cítím to, slyším to, nasávám ten zvuk.

Spojení se zemí - úrodnou živnou půdou - na mě takhle působí odjakživa. Země mi zraněné křídlo určitě zahojí. Nepotřebuju žádné uměle vyrobené léky. Sílu mi dodá jediné zdravá životodárná zem.

Mlhou ke mně proniká vůně deště. Vstanu, vkročím do její rozevřené náruče a vydám se k jezeru, kde jsem nechala kolo a oblečení. Klenbou stromů se prodírají tenké sluneční paprsky, pronikají mlhou. V jejich svitu má moje promrzlá kůže načervenalý bronzový odstín.

Jsem si jistá, že se Azurce podařilo dostat domů. Jakoukoliv jinou možnost odmítám. Kmen už určitě zjistil,

že jsem nezvěstná. Musím vymyslet, jak svou nepřítomnost vysvětlím.

Proplétám se mezi stromy, neslyšně našlapuju, poslouchám, jestli se neozvou podezřelé zvuky, bojím se, aby se lovci nevrátili... ale v mém strachu se ukrývá naděje.

Naděje, že se jistý lovec jednoho dne vrátí a zodpoví mé otázky, ukojí moji zvědavost... a já pochopím, proč mě začalo mravenčit v žaludku, když zašeptal ta dvě slova.

Postupně ke mně proniká jakýsi hluk – vine se vzduchem a plaší ptáky na stromech. Drakijská kůže mě svrbí, její barva je střídavě zlatá a rudá.

Leknu se, protože se ke mně blíží slabé hučení motorů. Jako první mě napadne, že se lovci vracejí.

Že by si to ten krásný kluk rozmyslel?

Zaslechnu své jméno.

Jacindo! V borovicovém bludišti se ten výkřik zoufale odráží.

Zvednu hlavu a udělám z rukou trychtýř. „Tady jsem!“ zavolám.

Za okamžik jsou u mě. Auta prudce brzdí. Dveře se otvírají a zase s boucháním zavírají tak rychle, že musím mrkat.

Ustupující mlhou se ke mně žene několik členů vedení našeho kmene. Tváří se vztekle. Azurku nevidím, zato Cassiana ano. Vypadá jako jeho táta – nemilosrdně k sobě tiskne rty, takže má z pusy jen tenkou čárku. Jako drakie se mu většinou líbím víc, v téhle podobě mě má radši, ale tentokrát v jeho očích nevidím obdiv. Dojde ke mně, děsivě se nade mnou tyčí. Takhle na mě působí pokaždé.

Je tak vysoký, tak mohutný... tak obrovský. Vzpomenu si, jak mě včera při nácvičku úhybných manévrů vzal za ruku a jak ji měl teplou a silnou. Bylo by snadné se s ním spustit a jednoduše udělat, co se po mně chce... co se ode mě očekává.

Nedokážu se mu podívat do očí, raději si prohlížím jeho lesklé, nakrátko ostříhané inkoustově černé vlasy. Nakloní se ke mně. „Jacindo, měl jsem o tebe strach. Báł jsem se, že tě ztratím,“ zabručí mi zastřeným hlasem těsně u ucha a nadzvedne mi tak vlasy nad spánkem.

Naježím se, z jeho slov mě vzdorně brní kůže. To, že podle vedení kmene patříme k sobě, ještě neznamená, že to tak opravdu je. Aspoň zatím. Nejspíš už postě lituju, že nejsem obyčejná drakie. Že jsem drakie, která dští oheň a od které se toho tolik očekává. Měla bych mnohem jednodušší život. Můj život by totiž byl jen můj.

Protlačí se ke mně máma. Odstrčí Cassiana, jako by byl malý kluk, a ne onyx vysoký sto devadesát centimetrů, který by jí dokázal rozmáčknot jako žízalu. Máma je krásná, kulatý obličej jí lemují kudrnaté vlasy. Jantarové oči mám po ní. Po tátově smrti o ni projevílo zájem hned několik nápadníků. Dokonce i Cassianův táta Severin. Naštěstí o ně nestála. Ani o jednoho. Už takhle to s ní není lehké. Ještě aby se nějaký namyšlený draki pokoušel zaujmout tátovo místo.

Ale teď máma vypadá starší. Kolem pusy se jí krabátí vrásky. Takhle nevypadala ani ten den, kdy jsme se dozvěděly, že se táta už domů nevrátí. Uvědomím si, že je to moje vina. Sevře se mi žaludek.

„Jacindo! Díkybohu, ty žiješ!“ Obejme mě. Zmáčkne mi pochroumané křídlo a já vykřiknu.

Poodstoupí. „Co se ti stalo?“ zeptá se mě s obavami.

„Na to teď není čas.“ Cassianův otec chytne mámu za rameno, odstrčí ji a stoupne si přede mě. Severin měří sto devadesát centimetrů, je stejně vysoký jako Cassian, a tak musím zaklonit hlavu, abych mu viděla do obličeje. Přehodí mi přes ramena deku, protože se celá třesu. „Okamžitě se převtěl do lidské podoby,“ přikáže mi.

Poslechnu. Když mi křídla zajíždějí zpátky pod kůži, musím se kousat do rtu, abych nekřičela bolestí – rána se roztahuje a prohlubuje zároveň s tím, jak se mé tělo proměňuje a ohýbá. Zranění je vidět, na lopatce mám krvavý šrám. Po zádech mi stéká teplá krev. Přitáhnu si deku víc k tělu.

Kosti se mi zkracují na původní délku. Pevnější drakijská kůže mizí. Dá se do mě zima, zalézá mi pod lidskou kůži. Roztřesu se, holé nohy už skoro necítím.

To už je ale u mě máma, přehodí mi přes ramena další deku. „Co tě to napadlo?“ Tenhle hlas, tenhle jízlivý kritický tón přímo nesnáším. „Div že jsme se s Tamrou nezbáznily strachy. To chceš dopadnout jako táta?“ Di-voce zavrtí hlavou a vrhne na mě odhodlaný pohled. „Stačí, že jsem přišla o manžela. Nedovolím, abych přišla i o dceru.“

Je mi jasné, že ode mě čeká omluvu, ale to bych raději spolkla hřebíky. Právě před tímhle utíkám – před obavami, že mámě způsobím životní zklamání, před strachem, že v sobě zadusím své pravé já. Před pravidly, pravidly a dalšími pravidly.

„Porušila naši nejposvátnější zásadu,“ prohlásí Severin.

Trhnu sebou. *Létáme výhradně ve skrytu tmy.* Že je tohle pravidlo nesmyslné, asi těžko potvrdím tím, že jsem se málem nechala zabít lovci.

„Potřebuje dostat za vyučenou.“ Máma a Severin se na sebe podívají. Ostatní si začnou šeptat. Slyším souhlasné mručení. Moje drakie se varovně zachvěje. Odvážně se rozhlédnu. Deset tváří, které znám už od narození. Není mezi nimi jediná spřízněná duše.

„Ne, to ne,“ špitne máma.

Co ne?

Stiskne mi ruku ještě silněji a já se k ní nakloním, protože potřebuju útěchu. Najednou kromě ní nemám žádné spojení.

„Jako jediná umí dštít oheň –“

„Ne. Je to moje dcera,“ odsekne máma. Je taky drakie, přestože tuhle část svého já nenávidí. I když se už roky nepřevtětila. Možná by to už ani nedokázala.

„Je to nutné,“ trvá Severin na svém.

Trhnu sebou, protože se mi máma zaryje prsty do ruky i přes deku. „Je ještě moc mladá. Ne.“

„O čem to mluvíte?“ odvážím se ozvat.

Nikdo mi neodpoví, ale na tom není nic divného. Štve mě to, ale už jsem na to zvyklá. Všichni – máma, vedení kmene, Severin – mluví za mými zády, mluví o mně, ale nikdy se mnou.

Máma se Severinem na sebe dál upřeně hledí. Neřeknou si ani slovo, ale i tak si toho dost sdělí. Cassian mě celou dobu dychtivě sleduje. Z pohledu jeho nafialovělých temných očí by se většině holek podlomila kolena. Většině holek včetně mojí sestry – té především.

„Promluvíme si o tom později. Teď ji odvezu domů.“

Máma mě rychle odvádí k autu. Otočím se na Severina s Cassianem – na otce se synem, na krále s princem. Stojí vedle sebe, hledí za mnou a v očích se jim zračí touha po pomstě. A ještě něco. Něco, co nedokážu přesně určit.

Přejede mi mráz po zádech.